

JAIOTERRI

Haizeak eraman zuen haurtzaroko jauregia
eta oroimenaren gelak ere hustutzen hasiak zaizkizu.

(Mendeen hautsa kulunka
zokoetako amaraun poligonaletan)

Bizitza airean desegiten den kea da,
udazkenaren balkoitik dakusazun desolazioaren paisaia.

Baina ametsak ezerezaren lurretan aurkitu zuen bere gorpu-
/tza

eta zuk ere zerbait solidoa eraiki nahi zenuke:
denboran jaio eta denboragabetasunera zinderamatzen
/haurtzaroko erreka.

Maiatzako kilkerak
erloju bat zuen bere elitroetan
eta handik isurtzen zituen eternidadeak tantaka bere segun-
/duak,

-basaliliak eta sekulabelarrak perfumatutakoak-
oihanaren abarrotsetan gaindi.

Enarek espazioa gezikatzen zuten
argiaren galsoroetan
eta altzak zaintzen zuen erreka etxeko neskatxa zen,
uraren gorputz higaezina.

Haurtzaroaren jauregian ez zegoen ezer ulertu beharrik,
usainduz ulertzen bait zenuen mundua,
arrosak eta krabelinak.

Eta loreak zerizkion haurtzaroko udaberriari,
loreak eta loreak,
haragiaren eremuetan
ezpatabelar gorriak dardar.

Apirilak erbesteratutako usoak
atzera ekartzen zizkizun urriak
eta haien joan-etorrietan ez zen ezer galtzen
mugimenduaren ibai guztiek
eternidadearen ozeano geldia bait zuten helmuga.

Baina iragan zibilizazioetan bezala,
haizeak eta denborak zure betiko tenpluak ezabatu ditu,
hegazti hegal-beltzek bete dute zeruaren urdina
eta bakardadeak habitatzen ditu orain arkitekturaren eskele-
/toak,

husgune bat hemen, husgune bat han.

Astunak dira
aire itoaren berunaz eginak dauden husgune horiek
eta denborari espazioaren ahidura dario.

Horrelako hondamenaren aurrean
hautzaroko begiak berreskuratu nahiko dituzu
eta begi horien prisma optikoek eragindako inbertsioan
haragi hilezkorrez jantziko dituzu eskeletoak
zerua kobalto-urdinez,
eternidadez mugagabetuko denboraren iheskortasuna.

Eta azkenean ez duzu jakingo
zuk eternidadea asmatu
ala eternidadeak berak zu asmatu ote zaituen.

Joan Mari Irigoien

UDAZKENERAKO KANTIKA

Gordeko du agorrak beti alkoba gorriak
begirada konplizeen babeserako.
Utziko ditu ezpain likak
sexu puberretan itsasten
larraren fruitua lehertu aurretik
gozamenezko suleze ahotan.
Alporea nagusituko da urriaz
itzal luzexkak proiektatuz
tendrezia ahantzi zuen
harrizko murru sepian.
Lotuko zaio ura urari azaroan,
gorputz gazte dardaratiak
desioaren mozkorraldirako
elkarrengana estutzean.

Inazio Mujika Iraola

CANCION PARA EL OTOÑO

Esconderá siempre septiembre alcobas rojas / protegiendo miradas cómplices. / Dejará
que labios húmedos / se sellen a sexos púberes / a las puertas de infiernos de gozo. / El
vapor se adueñará de octubre / proyectando sombras estiradas / en el muro sepia de
piedra / que la ternura olvidó. / Correrá el agua tras el agua en noviembre / cuando
cuerpos jóvenes y convulsionados / se aprieten entre sí / en la borrachera del deseo.